

KOLEKTYVINIS DARBAS

LIETUVOS KP ANYKŠČIŲ RAJONO KOMITETO IR
RAJONO LIAUDIES DEPUTATŲ TARYBOS ORGANAS

Anykščiai

1980 m.

lapkričio

13 d.

Ketvirtadienis

Nr. 133(4173)

IIIIIIII

Kaina 2 kap.

Eina nuo 1948 m.

Vieningas pritarimas partijos nužymėtai programai

Šiuo metu rajono įmonių, organizacijų, įstaigų, kolūkių ir tarybinių ūkių pirminėse partinėse organizacijose vyksta partiniai susirinkimai, kuriuose komunistai aptaria konkrečius uždavinius vykdam TSKP CK 1980 m. spalio plenumo nutarimus bei TSKP CK Generalinio Sekretoriaus draugo L. Brežnevo nurodymus jo pasakioje kalboje plenumo.

Įvykusiame Skiemonių kolūkio partinės organizacijos atvirame partiniame susirinkime apie pirminės partinės organizacijos komunistų uždavinius, vykdam TSKP CK spalio plenumo nutarimus, vadovaujantis draugo L. Brežnevo pasakytos kalbos šlame plenumo teiginiais ir išvadomis, pranešimą padarė kolūkio partinės organizacijos sekretorius P. Stankelis.

Kalbėje susirinkime kolūkio vyr. zootechnikė O. Mikulienė, kiaulių fermos vedėja R. Devainienė ir kiti komunistai ypač pabrėžė, jog šiais metais dėl nepalankių gamtinių sąlygų sukaupus gana kuklias pašarų atsargas, būtina kuo saikingiau ir taupiau naudoti pašarus gyvulių šėrimui, užtikrinti šioje srityje geresnę kontrolę.

Susirinkime kolūkio pirmininkas J. Augustinas pasidailino mintimis apie svarbius žemdirbių kolektyvui ir komunistams iškilusius uždavinius vienuoliktajame penkmetyje, apie tai, jog sprendžiant gamybos koncentracijos problemas tikslinga ūkyje pastatyti 400 vietų karvidę, o taip pat vykdyti gyvenamųjų namų, vaikų darželio-lėlošelio ir kitų pastatų statybą.

Kolūkio komunistai, vieningai pritardami TSKP CK 1980 m. spalio plenumo nu-

tarimams, nužymėjo artimiausius savo veiklos uždavinius.

S. Valtkus

Svarstydami TSKP CK 1980 m. spalio plenumo išdavas ir pirminės partinės organizacijos uždavinius, Levaniškio kolūkio komunistai apžvelgė šiame penkmetyje ūkio kolektyvo nuveiktus darbus, numatė dar nepanaudotus rezervus gamybai plėsti, kolūkiečių darbo sąlygoms gerinti.

Kalbėdamas partiniame susirinkime, pranešėjas kolūkio pirmininkas S. Samsonovas pažymėjo, jog, keldami žemdirbių kultūrą, tobulindami darbų organizavimą, šiame penkmetyje, nepaisant nepalankių gamtinių sąlygų, levaniškiečiai padarė didelę pažangą grūdų gamyboje. Kolūkyje vidutinis javų derlingumas nuo 23 cnt praėjusiame penkmetyje pakilo dešimtojo penkmečio be-

gyje iki 29 cnt. Bendroji grūdų gamyba atitinkamai išaugo 40 proc. Kolūkyje išauginta produktyvi karvių banda. Tačiau pagal bendrąją pieno ir mėsos gamybą levaniškiečiai dar atsiliko nuo šio penkmečio užduočių.

Kalbėje susirinkime kolūkio pirmininko pavaduotojas A. Alkauskas, fermos vedėja Z. Skaržauskienė, technikos eksploatacijos inžinierius M. Vinča nurodė, jog yra rezervų kolūkyje dar labiau pakelti javų derlingumą, padidinti grūdų gamybą, tuo pačiu sustiprinti pašarų bazę, išplėsti gyvulių bandas. Kalbėtojai siūlė gerinti mechanizatorių darbo sąlygas, stiprinti kolektyve darbo drausmę, darniau rikiuoti darbus. Buvo aptarta, kaip padidinti socialistinio lenktyniavimo veiksmingumą, operatyviau susumuoti ir skelbti jo rezultatus.

Priimtame nutarime Levaniškio kolūkio partiečiai vieningai pritarė TSKP CK spalio plenumo nutarimams, numatė priemones sėkmingai užbaigti paskutiniams X penkmečio metams, deramai sutikti TSKP XXVI suvažiavimą.

D. Bartkus

Ruošiant techniką naujam darbų sezonui

Pavasaris, vasara, ruduo šiemet vienodai nelepino mechanizatorių: traktorius ir kombainus teko valruoti klampiomis dirvomis, kirsti lietaus priplaktą prie žemės javą, kasti bulves ir runkelius, tarpuvagiuose telkšant vandeniu. Šiuos sunkius išbandymus sėkmingiau atlaikė tie mechanizatorių kolektyvai, kurie praėjusią žiemą buvo kruopščiau suremontavę ir suregulavę techniką.

Nors iki kito laukų darbų sezono prieš akis dar ištįsa žiema, tačiau per ilgus metus pirmajam sezonui mechanizatorių kolektyvuose įsitikinta, jog remonto atidėlioti nė savaitė nedera. Iš anksto patikrinus visų mašinų ir inventoriaus susidėvėjimo laipsnį, nedelsiant išvežus susidėvėjusias detales bei mazgus keitimui arba restauravimui, mažiau būna bėdų ir rūpesčių dėl apsirūpinimo atsarginėmis dalimis ir technika laiku grąžinama rikiuotėn.

Rūpestingai pasiruošę technikos remontui „Lenino keliu“, „Anykščių šilelio“, „Gintalos žemės“, „Aušros“ kolūkių, Anykščių sodininkystės tarybinio ūkio mechanizatoriai bei inžinerinių tarnybų žmonės. Čia grįžusi iš laukų technika kruopščiai nuvalyta, surikiuota tvarkingose aikštelėse. Naują technikos laikymo aikštelę šiemet įrengė „Anykščių šilelio“ kolūkis Juškonų sektoriuje. Mechanizatoriai ir remontininkai šiuose ūkiuose suburti į remonto grandis, kiekvienai tokiai grandžiai numatytos konkrečios darbų užduotys, nurodyti jų atlikimo terminai.

Anksčiau pradėjus ruošti techniką remontui, išvengiama bėdų dėl atsarginių dalių stokos. Antai, „Lenino keliu“ kolūkyje, baigus pjūtį, buvo patikrinti javų kombainai, susidėvėję jų mazgai išvežti keitimui. Šiandien kolūkis jau apsirūpinęs reikalingais naujais mazgais bei detalėmis, čia pradėtas kombainų remontas.

Tačiau rajone esama ūkių, kuriuose deramai nepasiruošta technikos remonto sezonui. „Puntuko“, „Atėties“, Kurklių, M. Melnikaitės kolūkiuose nesudarytos remontininkų grandys, nėra konkrečių remonto planų.

Mechanizatoriai ir remontininkai turi nemažą vargą, ruošdami techniką laikymui per žiemą, kai ūkiuose šiam reikalui nesudarytos elementarios sąlygos. Antai, „Puntuko“ kolūkyje treči metai rengiama technikos laikymo aikštelė, deja, šio, palyginti naudingo objekto niekaip neįstengiama užbaigti. Jakiškio, Staškūniškio tarybinuose ir kai kuriuose kituose ūkiuose stokojama plovyklų. Laikas būtų rasti lėšų ir medžiagų būtiniausiems pertvarkymams technikos kiemuose įgyvendinti jau artimiausiais metais.

Kaip laukų darbų, taip ir remonto sezono metu išryškėja sumaniausieji inžinieriai, nagingiausi remontininkai. Ūkių vadovams, profsąjunginių organizacijų aktyvui reikia rasti būdų paskatinti tiems žmonėms, kurių grąžinta rikiuotėn technika pasižymi patvarumu, geromis eksploatacinėmis savybėmis.

Apie remonto grandžių socialistinio lenktyniavimo rezultatus, šiuose darbuose pasižymėjusius žmones verta dažniau rašyti ūkių sieninėje spaudoje, propaguoti jų patyrimą vaizdinės agitacijos priemonėmis.

Per įtemptą darbmetį daug technikos susidėvėjo. Padarykime viską, kad iki pavasario ji būtų grąžinta į rikiuotę, tinkamai paruošta vienuoliktąjo penkmečio darbų startui.

Kitamet bulviakasis paspartės

Iš pagrindų nauja bulviakasio ir bulvių rūšiavimo technologija įdiegiama Elmininkų bandymų stoties eksperimentiniame ūkyje. Čia „Zemūktėchnikos“ Anykščių kilmojamosios mechanizuotos kolonos montuotojai, dirbdami kartu su specialistais, atvykusiais iš Vokietijos Demokratinės Respublikos, baigia sumontuoti sudėtingus našaus bulvių rūšiavimo punkto įrengimus. Toks punktas bus pirmasis mūsų respublikoje.

Kaip papasakojo KMK vyr. inžinierius Antanas Gražys, kolonos darbininkai bei specialistai turėjo įveikti nemažą keblumą, montuodami rūšiavimo mašinų bei transporterių sistemas netipiniame pastate. Tačiau, pasitarę su patyrusiais VDR specialistais, meistras Robertas Uturys, brigadininkas Vytautas Navickas visur rado išeitį. Kruopščiai atliko montavimo darbus šaltkalviai Bonifacas Dragūnas, Edvardas Talušis, Jonas Versinskas, elektromonteris Gediminas Manei-

ka. Netrukus punkto įrengimai bus derinami ir bandomi.

Iki šiol mūsų rajono ūkiuose bulvės nuo priemaišų (grumstų, akmenų) būdavo atskiriamos lauke, kasimo metu. Įdiegus naująją jų derliaus doravimo technologiją, našios trielės bulviakasis surinks ir supils į priekabas gumbus kartu su grumstais bei akmenimis. Lauke, kasant bulves, bus apsieinama visiškai be rankų darbo.

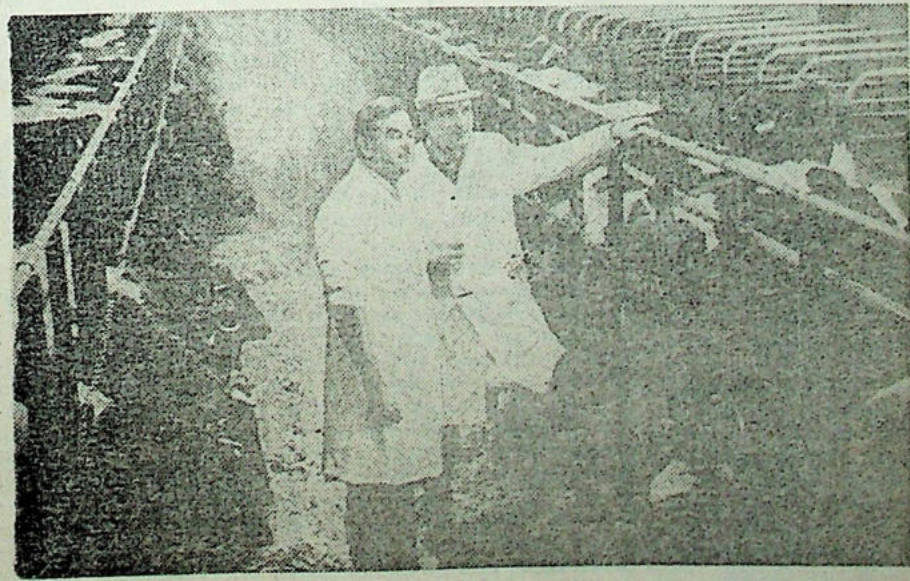
Gumbai su priemaišomis iš priekabų bus išpilami rūšiavimo punkte. Čia transporteriai bulves nugabens į rūšiavimo įrengimus, kur, peršvietus rentgeno spinduliais, elektroniniai prietaisai atrinks akmenis, grumstus ir pašalins juos iš gumbų srauto. Gumbai pagal gabaritų bus išrūšiuojami į tinkamus maistui, sėklinius, smulkiuosius. Visiškai išvengti rankų darbo ir šiame punkte nebus įmanoma. Darbininkai atrinks ir pašalins pažeistus, ligotus gumbus. Tačiau jų darbo sąlygos bus geriau

palogesnės, negu žmonių, dirbančių laukuose ant bulvių kombainų.

Įdiegus naująją technologiją, ūkyje bulviakasis gerokai paspartės. Kadangi rūšiavimo punkto našumas — nemažiau kaip 20 tonų per valandą, arba 500 tonų per parą, tai visų užaugintų ūkyje bulvių rūšiavimas netruks ilgiau kaip dvi savaites, net jeigu jų derlingumas pasiektų rekordinį skaičių — 300 centnerių iš hektaro.

Naujoji bulvių kasimo technologija jau plačiai įdiegta Vokietijos Demokratinėje Respublikoje. Tačiau, kaip pabrėžė Elmininkų bandymų stoties eksperimentinio ūkio direktorius A. Puodžiukas, prieš įgyvendinant šią naująją, reikia pasirūpinti dirvų su kultūrinimu, akmenų nurinkimu, išauginti nepiktžolėtus bulvių pasėlius. Tik aukštos žemdirbių kultūros sąlygomis sudėtingi rūšiavimo mechanizmai duos ekonominį efektą.

D. Binkys

Kauno rajono Mičiurino tarybiname ūkyje-technikume rikiuotėn stojo pirmoji karvidžių komplekso dalis, kur bus galima laikyti tūkstantį karvių. Visi darbai čia mechanizuoti. Baigiamas statyti pašarų cechų, šieninio bokšto, administracinis korpusas, karuselinė melžimo aikštelė.

NUOTRAUKOJE: veislinės telyčias apžiūri komplekso zootechnikas V. Plečkaitis ir veterinarijos gydytojas J. Lenkaitis.

G. Svilojaus (ELTA) nuotr.

Revoliucijos karys

VYTAUTAS PUPEIKIS, VYGANDAS RAČKAITIS

(Tęsinys. Pradžią žiūr. Nr. 130 (4170))

KARO KOMISARAS

„1919 m. pradžioje Tarybų Lietuvos karo reikalų liaudies komisaras, nuo 1919. II. 17 Vilniaus gubernijos, nuo 1919. V. — Kauno gubernijos karo komisaras.“

Lietuvos Tarybų I suvažiavimo (1919 m. II. 18) išrinktas respublikos Tarybų Centro Vykdomojo Komiteto nariu. Lietuvos ir Baltarusijos Komunistų partijos (jungtinio) suvažiavimo (1919. III. 4) delegatas su patariamuoju balsu.“

(„Mažoji lietuviškoji tarybinė enciklopedija“, 1971 m. III tomas, psl. 38)

Ta 1918-ųjų gruodžio mėnesio pradžios dieną pro vagono langą žvelgė Rapolas Rasikas į seniai matytus, priešžiemio tyloje sustingusius Lietuvos miškus ir laukus, žildomus lėtai krintančių, į žemę besileidžiančių sniegių. Pakeltos pralekiančio traukinio, jos blaškėsi, sukuriavo lyg ir tos neramos, galva kvaršinančios mintys. Taip, nebus lengva sugrįžus, revoliucija pareikalaus daug jėgų ir ryžto. Pareikalaus ir aukų... Kai neperseniausiai su Rapolu Rasiku ir kitais okupuotų kraštų komunistinių organizacijų atstovais kalbėjosi V.

Leninas, didysis proletariato vadas pabrėžė, jog daug sunkumų teks įveikti vietiniams revoliucionieriams. Jis pasisakė už tai, kad į pagrindinį darbą būtų įtraukta daugiau buvusių nacionalinių pakraščiu aktyvių partinių darbuotojų, net jeigu juos tektų atleisti iš atsakingų partinių ir tarybinių pareigų Tarybų Rusijoje. Kalbėjo ir apie būtinumą aktyviau dirbti tarp vokiečių kareivių, reikia juos aprūpinti komunistine literatūra.

Bręsta, jau bręsta revoliucija Lietuvoje. Reikia, kad ji nuvilnytų per visą kraštą, spalio vėliavomis suplazdėtų. Kaip gerai ir gražiai yra pasakęs tas jaunutis, be laiko į kapus nukeliavęs poetas Vaidilos Ainis — Julius Janonis: „Ar girdi, kaip naujas rytas eina?“. Iš tiesų eina tas naujas rytas... Kaip dabar pravers tos revoliucijos pranašo eilės! Sauks tie posmai į kovą.

Ne, šiandien negalima sėdėti Maskvoje, nors ten daug svarbių ir atsakingų darbų per akis. Reikia dabar būti čia. Jau išvyko į Lietuvą V. Kapsukas, Z. Angarietis. Išvyko ir daugelis kitų užgrūdintų kovotojų. F. Norvydas, V. Brigmanas, K. Cichovskis, J. Opanskis, K. Rimša... Anąkart išsikėlėjęs su Opanskiu, Rapolas Rasikas nusistebėjo ir kartu nudžiugo, kad Juozas — tas geležinės valios komunistas,

patyręs revoliucionierius, yra Rapolo žemietis. Pasirodo, jo gimtąsias Stalėriškes nuo Klevėnų vos keletas kaimų teskiria. O Kazys Rimša — vienas aktyviausių spalio revoliucijos vadovų Tartu mieste, kovų su kontrrevoliucionieriais Kryme ir Šiaurės Kaukaze dalyvis, kilęs iš Svėdasų. Aktyviausi, turintys didelę revoliucinio darbo patirtį komunistai — vėrenkai kovai, juos sieja vienas tikslas, viena idėja.

Galvoje važiuodamas į Lietuvą Rapolas Rasikas ir apie 5-ąjį Vilniaus šaulių pulką. Apie vykusius mitingus, atsisaukimus, telkiant karius. Į lietuvių komunistų šūkį „Visi į 5-ąjį Vilniaus pulką!“ atsiliepė darbininkai ir valstiečiai, buvę kareiviai. Į Maskvą rinkosi savanoriai iš Petrogrado, Smolensko, Tulos, Kazanės, Saratovo, Samaros ir kitų Rusijos miestų. Vyrai jau gavo ginklus, tai bus nemaža jėga revoliucinėje kovoje. Po dienos kitos apie pustrčio tūkstančio raudonarmiečių patrauks į Lietuvą.

Traukiniui artėjant prie Vilniaus Rapolas Rasikas prisiminė neseniai perskaitytas Voroneže išleistame laikraštyje „Darbininkas — komunistas“ eilutes: „Proletari revoliucijos kibirkštys lekia iš Rusijos į visas šalis. Jos pašvaisė jau ir Lietuvoje matyti. Ir Lietuvos proletarai ir pusiau proletarai

jau mato, kad be komunistinės revoliucijos nesą jiems išganymo. Artinasi seniai laukiamoji valanda. Būtime pasirengę!“. Taip, jau išmūšė ta laukiamoji valanda. Tik ar liaudis tam pasirengusi, ar supras, kas jos draugai, kas priešai?

Situacija Vilniuje buvo įtempta ir sudėtinga. Komunistų partijos Vilniaus organizacija, kurią sustiprino atvykusieji iš Tarybų Rusijos komunistai, kovojo už suitaikėsių partijų izoliavimą, už revoliucinę Darbininkų atstovų tarybą, už darbininkų klases susitelkimą į revoliucines profesines sąjungas, už liaudies masių įtraukimą į atvirą kovą prieš vokiškus okupantus ir jų vietinius bendrininkus — buržuazinius nacionalistus. Nors okupacinė valdžia visomis jėgomis stengėsi išlaikyti senąjį režimą, paliko cenzūrą, persekiojo darbininkų susirinkimus ir revoliucinius darbininkus sodino į kalėjimus, vis dėlto okupantų valdžia jau buvo pašlijusi. Vokiškieji okupantai jau nepajėgė laikyti pažabotus Vilniaus darbo žmones, o vietinė kontrrevoliucinė dar nebuvo pakankamai organizuota ir apsiginklavusi. Įvykiai sekė įvykius, ir neramų, įtemptu dienų sūkurį įtraukdami Rapolą Rasiką ir daugelį kitų jo bendražygių. Politiniai streikai, demonstracijos su šūkiais „Visa valdžia Taryboms!“, gruodžio 15 įvykęs Darbininkų atstovų tarybos posėdis... Vilniaus darbininkų pavyzdžiu streikų ir demonstracijų banga nusirito per visą Lietuvą. Toms nepaprasto politinio pakilimo sąlygomis gruodžio 16 d. Vilniaus mieste Lietu-

vos Laikinosios revoliucinės darbininkų ir valstiečių vyriausybės vardu buvo paskelbta, kad vokiečių karinė okupacinė valdžia, Lietuvos buržuazinės tarybos ir visų kitų buržuazinių tautinių tarybų ir komitetų valdžia yra nuversta, kad visa valdžia Lietuvoje pereina į Darbininkų, bežemių ir mažžemių valstiečių atstovų tarybų rankas.

Tomis dienomis didžiausias Rapolo Rasiko rūpestis buvo sukurti savas ginkluotąsias pajėgas. Partija paskelbė visų komunistų mobilizaciją. Iš komunistų ir komjaunuolių buvo sudarytas ginkluotas raudongvardiečių būrys. Su RKP(b) Lietuvių sekcijų Centro biuro nario, Lietuvos Raudonosios Armijos organizatoriaus R. Rasiko įgaliojimu kurti revoliucines kariuomenės būries Zemaitijoje į Šiaulius išvyko F. Zemaitis — gabus organizatorius, komunistas, patyręs karys.

Vienijosi ir reakcinės jėgos, ginklavosi ir ruošėsi atviram kontrrevoliuciniam puolimui prieš Tarybų valdžią. Darėsi pavojingos ir lenkų ginkluotos buržuazinės-dvarininkinės gaujos. Trumpos, labai trumpos dienos ir naktys tada buvo Rapolui Rasikui. Reikia kaip galima greičiau suorganizuoti pakankamą ginkluotą jėgą. O laiko labai mažai.

Liūdnai prasidėjo R. Rasikui ir jo bendražygiams Naujieji, 1919-ieji metai. Sausio pirmąjį lenkų legionieriai užpuolė Vilniaus Darbininkų atstovų tarybą, kruvinai susidorojo su jos gyne ir naktį tada buvo Rapolui Rasikui. Reikia kaip galima greičiau suorganizuoti pakankamą ginkluotą jėgą. O laiko labai mažai.

Nušvito akys, kai sausio 5 dienos vakare į Vilnių įžengė 5-asis Raudonosios Armijos Vilniaus pulkas. Vilniaus darbo žmonės džiaugsmingai sutiko savo išvadotojus. Tačiau bene labiausiai džiaugėsi tada Rapolas Rasikas, pamatęs tiek teikusį jam vilčių dar organizuojant šį raudonarmiečių būrį. Stipriai spaudė Rapolas Rasikas ranką pulko ko-

misarui S. Mickevičiui, kitiems dar Maskvoje pažintiems draugams, laiku atejusiems į pagalbą, išvijusiems baltalėnkius.

Išvadavus Vilnių, iš komunistų partijos narių buvo sudarytas Karinis-revoliucinis komitetas, kuriam laikinai perėjo visa civilinė ir karinė valdžia mieste. Rapolui Rasikui buvo patikėtos Tarybų Lietuvos karo reikalų liaudies komisaro pareigos. Sunkios ir atsakingos pareigos, reikėjo telkti Raudonosios Armijos būries visoje respublikoje, reikėjo rūpintis, kad būtų apginti revoliucijos iškovojimai. Neužilgo Vilniuje buvo pradėtas formuoti Raudonosios Armijos Kauno šaulių pulkas.

Svarbus įvykis buvo Pirmasis Lietuvos Darbininkų, bežemių, mažžemių valstiečių ir raudonarmiečių tarybų suvažiavimas, įvykęs 1919 m. vasario 18—20 d. Vilniuje. Į Tarybų Centro Vykdomojo komiteto narius greta tokių žymių Komunistų partijos atstovų, kaip V. Kapsukas, Z. Angarietis, P. Eidukevičius, J. Opanskis, K. Požela bei kiti buvo išrinkti ir R. Rasikas. Jam kaip CVK nariui, kaip mokančiam uždegančių žodžių prabilti ir masės 1919-ųjų metų pavasarį dažnai tekdamo dalyvauti mitinguose, susirinkimuose.

„Partijos Vilniaus komitetas sudarė pranešėjų ir paskaitininkų grupę — apie 50 žmonių. Pranešėjas ir paskaitininkais buvo partijos CK ir vyriausybės nariai, respublikinis ir miesto aktyvas — V. Kapsukas, Z. Angarietis, S. Dimanšteinas, J. Leščinskis, K. Cichovskis, J. Unšlichtas, V. Boguckis, V. Knorinas, P. Eidukevičius, J. Opanskis, G. Liutkevičius, R. Rasikas, P. Liberis, J. Sepėlys ir kt. Jie kalbėdavo mitinguose ir susirinkimuose, skaitydavo pranešimus bei paskaitas politinėmis temomis miesto darbininkams ir valstiečiams“. — rašo B. Vaitkevičius savo monografijoje „Socialistinė revoliucija Lietuvoje 1918—1919 metais“.

Pus dangian

KAI ŽVELGIAME Į ANYKŠČIUS

Kasdien praeidami Anykščių gatvėmis, įpratame matyti ruošiamas statybai aikštes, statybų pastolius, naujus pastatus, buvusiose dykvietėse pastatytus daugiabučių arba individualių gyvenamųjų namų išitus kvar-talus. Tai tapo kasdienybe ir mums netgi atrodo, kad nieko naujo nėra, kad šiaudien matome tuos pačius vaizdus, kuriuos matėme vakar, kad mūsų gimtasis miestas yra toks, koks buvo prieš metus, trejus, dešimtmetį...

O vienok yra kitaip. Vien individualių namų kasmet pastatome ir įrengiame maždaug po 25. O juk tai jau ištisa gatvė! Atrodo, net ir nepastebėjome, kaip užpiečiuose išaugo ištisas individualių gyvenamųjų namų kvartalas Draugystės — Kolūkiečių gatvių rajone. Kiekiais užžėlusioje dykvietėje išsistatė daugiabučių namų kvartalas, pavadintas Ramybės mikrorajonu. Čia statybos dar nebaigtos. Jau dabar pradeda peržengti Komjaunimo gatvę, o greit iškils statybų pastoliai tarp Vieniybės ir Biliūno gatvių.

Kas jau pastatyta arba baigiama statyti — visi matome. Tai ir naujoji vaistinė, ir MSMV administracinis pastatas, ir trečioji vidurinė mokykla, TSO, Veislininkystės stoties, Statybos ir remonto valdybos, o taip pat kitų organizacijų bei komunalinio ūkio gyvenamieji namai ar bendrabučiai. O artimiausių metų perspektyvoje numatoma pastatyti vaikų darželį už

Sventosios, tarp Sviesos ir Kolūkiečių gatvių, Santuokų rūmus Sagalovo gatvėje, BGAK pirtį-skalbyklą-valyklą tarp Vieniybės ir Biliūno gatvių. Jau dedami pamatai parduotuvės su bendrabučiu pastatui Biliūno gatvėje, prie universalinės parduotuvės. Artimiausiais metais atvers duris iš pagrindų rekonstruotas viešbutis. Gyvenamuosius namus statys KMK, TSO ir kitos organizacijos. Ten, kur dabar muoja strėlėmis kranai, jau gyvens anykštėnai, o kranai pasislinks į kitas vietas. Ir vėl mums atrodys, kad lyg ir niekas nepakito, nieko neįvyko, kad vaizdas įprastas: vienur langai šviečia gyvenimo jaukumu, kitur — statybų pastoliai.

Bet miesto veidą sudaro ne tik gyvenamieji, administraciniai ir gamybinės paskirties pastatai. Kiekvienas jų labai svarbus žmonėms, kurie juose gyvena, dirba. O štai gatvės, skverai, želdiniai svarbūs visiems, be išimties žmonėms. Todėl gatvių tvarkymas, miesto apželdinimas visuomet buvo ir yra svarbiausiu miesto Tarybos, jos vykdomojo komiteto rūpesčiu. Jeigu atsigręšime bent jau į vienerių-dvejų metų praeitį, matysime, kad nuveikta nemaža. Rekonstruota juodoji danga ir sutvarkyti šaligatviai Baranauko aikštėje, Sagalovo ir Taikos gatvėse, rimtai pradėtos tvarkyti Vieniybės, Turgaus, S. Nėries gatvės. Nuo pradžios iki susikirtimo su Zemėčių gatve sutvarkyta Biliūno gatvė. Sutvarkytas apšvietimas individualių gyvenamųjų namų mikrorajone tarp Kolūkiečių ir Draugystės gatvių. Artimiausiais metais bus baigta Biliūno gatvės rekonstrukcija, praplaitintas tiltas per Anykš-

Būdingu mūsų miesto o ir rajono, davusio daugelį įžymių rašytojų, akcentu bus jau pradėtas statyti pam. I. A. Vienuoliui-Zukauskui prie tilto per Sventąją.

Daug padaryta apželdinant miestą. Sužaliavo liepos Biliūno, P. Cvirkos, Pergalės, Kvarco gatvės ir prie Kultūros rūmų. Eglaitem pasipuošė Zemėčių gatvė. Lyg pratęsdami įrengiamą miesto parką, suošė berzeliai dykvietėje už kino teatro pastato. Miesto tarybos deputatai organizavo eilės daugiabučių gyvenamųjų namų gyventojų talkas, sutvarkė namų aplinką, užsodino gyvatvėres, įrengė žalias vejas prie namų. Tai labai gera ir reikalinga iniciatyva. Nelenka abejoti, kad ir ateinančių pavasarį deputatai organizuos žmones ir mes matysime daugiabučių namų gyventojus, tvarkančius savo namų aplinką.

Iki šiol Anykščiuose stokoja gėlių miesto papuošimui. Kai KJK baigs statyti šiltnamį, reikia manyti, miesto puošimui gėlių užteks.

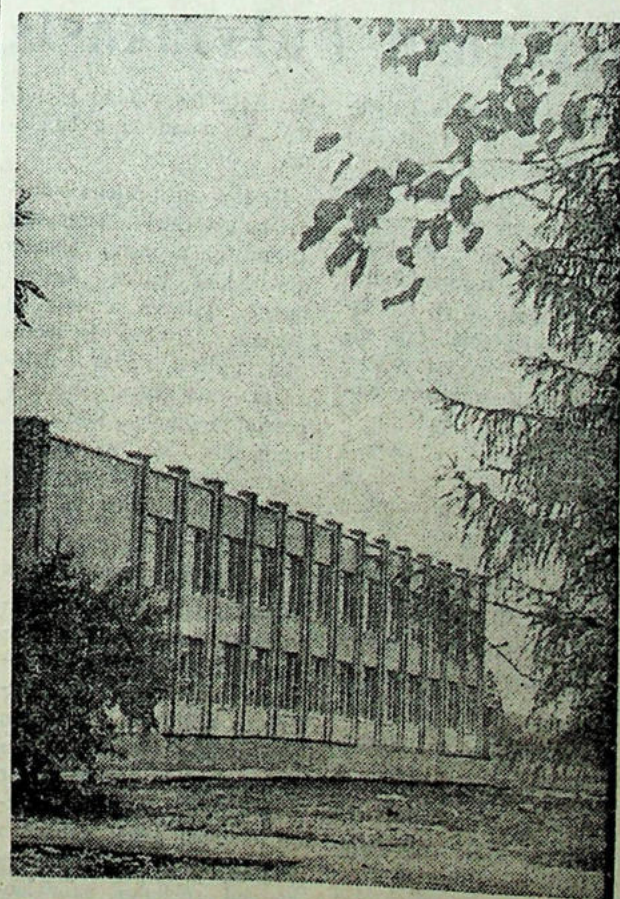
Sąjūdžio už kiekvieno miesto kampelio tvarką ir grožį iniciatoriais buvo Zvejų gatvės gyventojai. Jų iniciatyva prieš eilę metų buvo paskelbtas konkursas gražiausiai sodybai išaiškinti. Dabar sodyba, pavyzdinčiai tvarkomų sodybų daugybė. Tai ir J. Juodelio, ir H. Juodicko, P. Sniolio, V. Motiejūno, D. Rukšos, St. Matiuško, J. Pakalnio ir daugelio daugelio kitų. Pavyzdinčiai tvarkančių savo gyvenamąją aplinką žmonių yra kiekvienoje gatvėje. Jie, tarsi šviežūs žiburiai patraukia savo pavyzdžiu kitus ir kasmet pavyzdinčiai tvarkomų sodybų vis daugėja. Ir labai džiugu, kad gražiai tvarko-

mas sodybas jau skaičiuojame šimtais, o apsilėdėlius individualių namų šeimininkus — bemaž vienetais. Posingiai paskutiniaisiais metais tvarkos gerėjimo kryptimi duoda pagrindo tikėtis, kad ateityje tokių, kuriems reikėtų raudonuoti administracinės komisijos posėdyje, greit nebėliks.

Jeigu prieš keletą metų kovoje už pavyzdiną švarą ir tvarką mieste pagrindai susidurdavome su apsilėdusiais individualių namų savininkais, tai paskutiniu metu — su eilės įmonių vadovybe. Atvirai kalbant, vien tik susivienijimas „Anykščių vynos“, Anykščių rajoninis gamybinis susivienijimas, Elektros tinklų rajonas, AKV ir „Spartako“ fabrikas rūpestingai tvarko savo įmonių aplinką. Kitos mieste besibazuojančios įmonės ir statybos organizacijos dar gana abejingos miesto grožiui. Neįsėję tikėto pagyvėjimo tvarkant Anykščius nuolat „veikianti, o tiksliau, nieko nenuveikusi įmonių direktorių taryba. Tai vis trūkumai, tai vis neišnaudoti dideli miesto tvarkymo ir gražinimo rezervai. Juos reikia kuo greičiau panaudoti. Juk nenukentės gamyba, jei įmonė sutvarkys savo teritoriją ir prie jos prieinančią gatvę, jei įgyvendins tai, ką jos atsakingas atstovas direktorių tarybos posėdyje sutiko padaryti miesto labui.

Kai žvelgiame į gimtąjį miestą, kai gerimės kasmet džiugesniais valdais, visuomet pagalvokime, ką mes patys padarėme ir ką galime padaryti, kad mūsų Anykščiai šiandien būtų gražesni, negu vakar, o rytoj gražesni, negu šiandien.

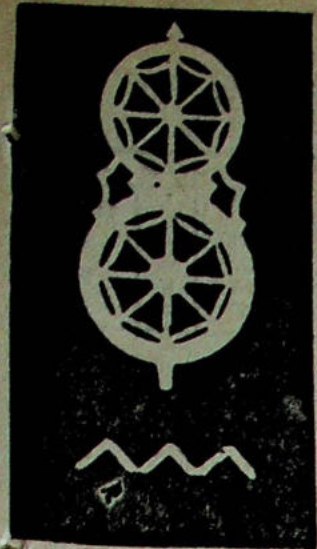
K. Pulkauninkas
Anykščių miesto LDT vykdomojo komiteto pirmininkas.

Puikų dovaną Svėdasų vidurinės mokyklos moksleiviams, mokytojų kolektyvui padovanojo anykštėnai statybinkai. Prie senojo mokyklos pastato prisišliejo du priestatai, kuriuose įsikūrė erdvi sporto salė, jauki valgykla, fizikos, chemijos, darbų kabinetai.

J. Junevičiaus nuotr.

KOLEKTYVINIS
DARBAS

tydavo klevieną medį ar krūmą. Apie tėvą vaikai girdėdavo tik pačius geriausius atsiliepimus. Gal todėl vaikai pamilo mišką, žemę, savo gimtąjį kaimą, visi jau suaugę, sukūrę savo šeimas gyvena čia pat, netoli gimtinės, visi giriami taip pat, kaip ir anksčiau jų tėvai.

Motina prisimena, kad sunku būtų buvę pragyventi devynių asmenų šeimai iš septynių hektarų žemės, jei ne vaikų darbštumas. Vos paaugę vyresnieji ne tik savo žemę dirbavo, bet vieną kitą litą parnešdavo iš uždario miške, kertant ar vežant medžius. Parsisamdę visiems metams į dvarą tėvai neleidė, tačiau sezoniniams darbams vaikai išėdavo ir užsidirbdavo gražesniai apavui ar drabužiui. Ir visi mokėsi, dirbo daugiau, kiti mažiau.

Motina džiaugiasi savo vaikais, nė vienas nenuėjo klystkeliu, gerai dirba ir dorai gyvena. Paminėjus vyriausiąjį, raukšlėtą motinos skruostu nurieda ašara: eidamas dvidešimt penktuosius metus Vaclovas žuvo 1945-aisiais vaduojant Klaipėdą. Nors nuo tos dienos praėjo nemažai laiko, žaizda motinos širdyje neužgijo. Besidalindami savo džiaugsmais ir rūpesčiais, Kisieliai dažnai jį prisimena ir ilgami visi nūtyla, tarytum pagerbdami žuvusįjį.

Mintyse paskendusi senoji ilgai tyli. Prisiminimais toliau dalijasi duklė Bronė. Tačiau kiekvieno vaiko gyvenimas tarytum motinos gyvenimo lėšynas, vaikų nuveiktais darbais didžioja motina.

Broliai ir seserys apsidėdę, augina vaikus, Bronė li-

kosi prie motinos. Iš seserų vyriausia Bronė apie darbus kalba jau kaip apie praeitį. O dirbta buvo daug, ypač susikūrus kolūkiui. Kolūkyje iš pradžių visi vaikai dirbo kartu, o Bronė pasiprašė melžti karvių. Nors melžėjos darbas ir dabar nelengvas, bet nepalyginsi su tuo, kaip dirbo seniau. Reikėjo pačioms ir pašarus atsivežti, karves pagirdyti, pašerti, nuvalyti, indus išplauti. Vasarą tekdavo ganyti ir atlik-

dų daugėjo. Dabar grūdus atveža kiti, jis tik mala, bet ir tai vos spėja: du sandėliai pilni grūdų, kurių didžiąją dalį reikia sumalti vis didėjančiai kolūkio gyvulių bandai. O šeštadieniais prie malūno susidaro eilutė kolūkiečių, kuriems tą dieną malami grūdai. Malūnininkas darbštus, drausmingas, gerai prižiūri įrengimus. Juo kolūkiečiai pasitiki. Dėl to nemažai metu buvo renkamas kolūkio valdybos nariu.

Antroji duklė Elvyra Pivorienė šiuo metu dirba karvių fermoje indų plovėja. Apie

Matydama, kad nuo kitų pradeda atsilikti, pasiprašė darbo fermoje. Ir vaikai, nuo mažens prie darbo pratinti, per vasarą dirba kolūkyje. Mergaitės, kol buvo namuose, eidavo prie šieno, ravėjo darbus. Sūnaus neatginsiu nuo arklų: per vasarą grėbia šieną, dabar po pamokų atbėgęs į karvių kas vakarą padeda motinai išplauti indus.

Gyvena pasiturinčiai, tiek daug būtų galima nebedirbti, tačiau kaip gi sėdėti sudėjusi rankas, kai aplink vis juda, kruta, kai apima džiaugsmas, matant, kaip tu pati ir visi šeimos nariai savo darbu prisideda prie kol-

dytoją. Antanas nesitenkino tals mokslais, į kokius jį galėjo leisti tėvai. Jau būdamas vedęs Elektrėnuose baigė elektromonterių kursus, įsigijo specialybę ir dabar dirba elektromonteriu Anykščių elektros tinklų Kavarsko rajoninėje pastotėje. Tačiau nuo pat mažens Antaną viliojo menas, paaugęs svajojo apie fotografiją. Tuomet šiai svajonei išsipildyti nebuvo lemta, reikėjo uždirbti šeimai pragyvenimui. Tik materialiniu atžvilgiu tvirtai atsistojęs ant kojų, Antanas įstojo į neakivaizdinį Maskvos liaudies meno universitetą, kurį sėkmingai baigė. Dabar visą atliekamą nuo pagrindinio darbo laiką skiria fotografijai, mėgėjiškiems kino filmams.

Jauniausia duklė — Anelė Butkienė jau turi du anūkus. Anelė, kaip ir jos sesuo Elena, tebedirba kolūkyje nuo jo susikūrimo dienų. Iki praėjusių metų ji dirbo laukininkystėje ir buvo viena iš geriausių laukininkių, daugkartinė socializmo nugalėtoja, laukininkystėje kasmet išdirbdavo po 260–300 darbo dienų. Gal būtų ir toliau lauke dirbusi, bet nebebuvo kam šerti vienos penimų veršių grupės, ir jos vyras Antanas, Kavarsko sektoriaus kompleksinės brigados vadovo pavaduotojas, paprašė Anelę padirbėti šerlė. Ilgai nedvejodami moteris sutiko ir dabar sėkmingai dirbuoja fermoje.

Baigusi pasakoti apie vaikus senoji Kisielienė suskaičiuoja, kad turi keturiolika anūkių ir tris proanūkius. O kai per šventes pasitaiko susirinkti visiems, prie stalo susėda apie trisdešimt žmonių. Ši šeima vis didėja, bresta anūkai, kuria šeimas. Senoji dar žada susilaukti nemažai proanūkių, palaukti juos ant rankų, pamyluoti.

Danguolė Lingienė „Atžalyno“ kolūkio vyr. ekonomistė

Kaip vieno medžio šaknys

Motina Pranci Kisielienė jau aštuonioliasdešimt keturi. Kai kalbėdamasi pastebėjau, kad mama jau labai sena, duktos atšovė: „Ką jūs, mūsų mama jauna“. Kaip gerai, kad savo vaikams ji visada jauna, nes, įpusėjusi dešimtį, vis dar gyvena vaikų, jų šeimos narių rūpesčiais, pataria ir paskatina, reikalauja esant, ir pabara, ir pagiria.

Nemaža vaikų auklėjimo, auginimo našta gulė ant motinos pečių. Vaikai gimė tamečiui. Vos vienas paaugęs nusirisdavo nuo kelių, motina iš lopšio išsiimdavo kitą. Ir taip užaugino visą septynetą: keturis sūnus ir tris dukteris.

Tėvą vaikai retai matydavo namuose. Dirbdamas eiguiliu, savo žinioj turėdamas didelę teritoriją su retai išsimėčiusiais miškeliais, tėvas Pranas Kisieličius dieną dienas prabūdavo miške. O grįžęs iš miško ir suradęs laisvą valandėlę nuo ūkio darbų, pasakodavo vaikams, kaip ošia medžiai miške, kaip sulba paukščiai, kuo skiriasi iš pažiūros tain panašios eglės viena nuo kitos. Taip susigyvenęs su mišku eiguilys ir atminties akimis ma-

ti daugybę kitų darbų, apie kuriuos šiandieninės melžėjos jau ir nebežino. Visą laiką karves melžė rankomis, pradžioje keletą metų girdė iš kibiro, vandenį nešdavo iš šulinio. Dažnai per darbus ir pietų nepareidavo, o jei toli ganydavo, tai ir pernakvoti prašydavosi pas gimines. Visą laiką prie karvių Bronė neištvėrė: padirbus penkiolika metų ėmė skaudėti rankų sąnarius. Tada pradėjo dirbti laukuose. Rankų buvo labai reikalinga. Dabar jau gauna pensiją.

Pirmasis iš namų išėjo Stasys. Sakyti „išėjo“ gal būtų ne visai tikslu. Jis vedė ir apsigyveno kitame namo gale. Dabar namuose gražiai sutaria dviejų brolių Stasio ir Prano šeimos. Prie pastarojo glaudžiasi motina su Bronė.

Stasys pasekė tėvo pėdomis. Susikūrus kolūkiui, jis tapo kolūkio eiguiliu ir išdirbo šešis metus. Vėliau buvo paskirtas malūnininku. Grūdai tuo metu prastai derėjo, todėl Stasys kartu su padėjėju patys grūdus ir pildavo į maišus, ir kraudavo į vežimus, nuvežė į malūną sumaldavo ir išveždavo gyvuliams. Laikui bėgant grū-

save jį pasakoja noriai, nes pasakoti yra ką. Moteriškė visą gyvenimą dirba. Iš pradžių namuose, dvare, po to kolūkyje. Sukūrė šeimą. Vyras tuo metu dirbo kluboskaityklos vedėju. Pati, kai tik galėdavo atsitraukti nuo vaikų, išėdavo prie lauko darbų. Ir kaip gi neisi, jei brigadininkas prašydavo: „Atleik, padėk“. Nors žmonių tuomet būdavo kur kas daugiau, bet viską girbdavo rankomis, todėl kiekviena pora rankų buvo labai reikalinga. Elena matė, kaip pastebimai gerėjo kolūkio reikalai. Į namus jau parnešdavo daugiau uždario, o grūdų, metams pasibaigus, gerą vežimą parbraškindavo. Vaikams paaugus, pasiimdavo juos į laukus: tegu bežaisdami pratinsis prie darbo. Kai vyras išėjo dirbti į fermą, netrukus šeima nusipirko namą, susiremontavo ir dabar Pivorių sodyba viena iš gražiausių Girelės kaime. Jų sodybos aplinką kolūkio moterų taryba mini kaip pavyzdį kitiems.

Elena visada dirbo ten, kur labiausiai reikėjo ir kiek leido jėgos, bet ir jos nebuvo neišsemiamu šaltiniu. save jį pasakoja noriai, nes pasakoti yra ką. Moteriškė visą gyvenimą dirba. Iš pradžių namuose, dvare, po to kolūkyje. Sukūrė šeimą. Vyras tuo metu dirbo kluboskaityklos vedėju. Pati, kai tik galėdavo atsitraukti nuo vaikų, išėdavo prie lauko darbų. Ir kaip gi neisi, jei brigadininkas prašydavo: „Atleik, padėk“. Nors žmonių tuomet būdavo kur kas daugiau, bet viską girbdavo rankomis, todėl kiekviena pora rankų buvo labai reikalinga. Elena matė, kaip pastebimai gerėjo kolūkio reikalai. Į namus jau parnešdavo daugiau uždario, o grūdų, metams pasibaigus, gerą vežimą parbraškindavo. Vaikams paaugus, pasiimdavo juos į laukus: tegu bežaisdami pratinsis prie darbo. Kai vyras išėjo dirbti į fermą, netrukus šeima nusipirko namą, susiremontavo ir dabar Pivorių sodyba viena iš gražiausių Girelės kaime. Jų sodybos aplinką kolūkio moterų taryba mini kaip pavyzdį kitiems.

Elena visada dirbo ten, kur labiausiai reikėjo ir kiek leido jėgos, bet ir jos nebuvo neišsemiamu šaltiniu.

ūkio gerovės kilimo. Jau aštuoniolika metų Pranas Kisieličius stato namus, fermas, sandėlius. Daugiausia teko statyti gyvenamųjų namų. Jam džiugu, kad dabar kolūkio gyvenvietė naujais mūrais iš tolo šviečia, namas prie namo stovi, kad norinčiam statyti sunku berasti vietą sklypui.

Gerai apie jo darbą atsiliepia ir kolūkio valdyba. Jis keletą kartų buvo socialistinio lenktyniavimo nugalėtoju tarp statybininkų.

Svelniai šypsosi motina, kalbėdama apie jauniausius vaikus Antaną ir Anelę. Pasakodama apie vaikus, ji neišskiria nė vieno, tačiau iš šypsenos veido matosi, kad šie yra meiliausi, ypač „pagrandukas“ Antanas. Tą patį patvirtina seserys ir priduria, kad „mažasis“ Antanas dabar jau sūnaus ir dviejų dukterų tėvas, tuo pačiu atsiliepsina senutei motinai. Nors jis ne mažiau užsiėmęs darbais kaip kiti broliai ar seserys, tačiau niekada nepamiršta žymiausių motinos gyvenimo datų, apsilanko su dovanomis. Senajai susirgus, ieško vaistų, esant reikalui, veža pas gy-

MOTINA NETEKO TEISIŲ Į SAVO VAIKUS

Lietuvos TSR Santuokos ir šeimos kodekso 65 straipsnis nurodo, kad tėvai turi auklėti savo vaikus, rūpintis fiziniu ir protiniu jų vystymusi, mokymu ir paruošimu visuomenei naudingai veiklai.

Tai šventla tėvų pareiga vardan savo vaikų ateities ir laimės.

Meilės, kuri įvairiai suprantama, vaikams šeimoje lyg ir netrūksta. Net labiausiai moraliai smukę tėvai tvirtina, jog vaikus myli. Ašaroja, apie juos kalbėdami, išvardina, ką gero padarė. Bet rūpestingumo kai kuriems tėvams dažnai trūksta. Ypač tai akivaizdu pavarčius tėvystės teisių atėmimo bylas.

Rajono teisminė praktika rodo, kad daugiausia ieškiniių pareiškiami teisme, kai tėvai neatlieka savo pareigos auklėti vaikus, arba jie piktnaudžiauja tėvystės teisėmis, žiauriai elgiasi su vaikais, daro žalingą įtaką jiems savo amoraliu, anti visuomeniniu elgesiu, taip pat, jeigu

tėvai yra chroniški alkoholikai.

Tai galima pasakyti ir apie civilinę bylą, išnagrinėtą mūsų rajono Liaudies teisme praėjusį spalio mėnesį. Ieškinį pareiškė Anykščių rajono liaudies švietimo skyrius, kaip globos organas, o atsakove buvo Danutė Kuliešienė, gyvenanti Anykščių mieste J. Biliūno gatvėje.

„Namuose didžiausia netvarka, du mažamečiai vaikai be jokios priežiūros, alkani, jų motina D. Kuliešienė nuolat girtuokliauja, jų tėvas R. Kulieša, gyvendamas pas sugyventinę, nors ir tame pačiame name, taip pat nenori jų prižiūrėti, tam neturi reikiamų sąlygų (sugyventinė augina savo tris mažamečius vaikus, niekur nedirba)“, — sako Švietimo skyriaus atstovė R. Aleinikova.

Byloje įsegtas ne vienas D. Kuliešienės buitinių sąlygų tyrimo aktas, pasirašytas keletu asmenų. Aktuose rašoma, kad D. Kuliešienė ne kartą rasta namuose neblai- vi, kad čia lankosi pašaliniai

vyršikiai, o vaikai neretai būna išvartyti į lauką.

Buvo stengiamasi moteriai padėti, paskatinti, kad keistų savo gyvenimo būdą. D. Kuliešienė 1979 m. vasario 9 d. buvo svarstyta Anykščių ryšių skyriaus draugiškame teisme, jai taikytos kitos poveikio priemonės. Tačiau moteris išvadų nepadarė ir toliau nesirūpino savo vaikais.

Anykščių rajono liaudies teisme apklausti liudytojai, D. Kuliešienės kaimynai paaiškino, kad atsakovė nuolat girtuokliauja, kad komunaliniame bute atidarė tokią landynę, kurioje lankosi alkoholikai vyrai. Mažamečiai jos sūnūs auga antisaniarinės sąlygose, neaprengti, alkani, beglobiai.

Įprastą moterį matyti pirmose gretose kovojančią prieš girtavimą, darbščią, besirūpinančią namų jaukumu. Kuliešienė tokių bruožų neturi. Jai tik 24 metai, bet ji niekur nedirba, vaikus iš darželio pasiima girta, vyro gaunamą atlyginimą vaikams išlaikyti prageria.

Mažai buvo kalbama apie R. Kuliešą. Kaip tvirtina administracijos darbuotojai, savo darbą Anykščių linijų techniniame ceche atlieka neblogai, mėgėjas išgerti, bet ne girtuoklis, tačiau vai-

kais rūpintis, kaip pats sako, neturi galimybės.

Liaudies teismas, rajono Liaudies švietimo skyriaus ieškinį patenkindamas, nusprendė iš D. Kuliešienės atimti motinystės teises nepilnamečių vaikų Viktoro ir Ricardo atžvilgiu, perduodant juos abu globos organams.

Sulinkamai su LTSR Santuokos ir šeimos kodekso 78 str. šie mažamečiai vaikai paimti ir iš R. Kuliešos ir perduoti globos organams, neatimant tėvystės teisių. Be to, iš abiejų Kuliešų priteisti alimentai globos organų naudai po vieną trečdį gaunamo darbo užmokesčio išlaikyti jų vaikus.

D. Kuliešienei ir visiems panašioms į ją norėčiau priminti ir LTSR Civilinio kodekso 356 straipsnį, kuriame nurodoma, kad, jeigu nuomininkas arba šeimos nariai sistemingu socialistinio bendro gyvenimo taisyklių pažeidinėjimu sudaro nepatogias sąlygas kitiems gyventi su jais viename bute arba viename name, o įspėjamosios ir visuomeninio poveikio priemonės neduoda rezultatų, kaltininkai nuomotojo ar kitų suinteresuotų asmenų reikalavimu iškeldinami, nesuteiktami kitos gyvenamosios patalpos.

K. Jankūnienė Anykščių rajono prokuroro padėjėja

Saldainiai „Siauliai“, „Rūta“, „Kaimo vestuvės“, „Dėrtaus šventė“ ir kita „Siaulių Rūtos“ konditerijos fabriko produkcija neužsiguli ant parduotuvių prekybos liū. Didelė jos dalis žymima garbingu kokybės penkia- briauniu.

Siauliečiai aktyviai lenktyniauja partijos XXVI su- važiavimo garbei. Aštuonios brigados jau įvykdė penk- mečio užduotį.

NUOTRAUKOJE: brigadininkė B. Valiukienė ir fa- suotoja V. Ainytė ruošia naujųsių gaminių parodą.

A. Dilio (ELTA) nuotr.

Restauruotame XVI amžiaus Vilniaus V. Kapsuko universiteto pastate atvėrė duris knygynas. Sis knygynas palaiko ryšius ir keičiasi moksline literatūra su Maskvos, Leningrado, Kazanės universitetais.

Knygyno interjerą sukūrė architektas V. Vizgirda, freskų autorius dailininkas A. Kmieliauskas.

NUOTRAUKOJE: VVU filologijos fakulteto ketvirtio kurso studentė (iš kairės) R. Tuomaitė, knygyno vedėja R. Katkauskaitė, studentai A. Tamašauskas ir D. Streleckaitė renkasi literatūrą.

T. Zebrausko (ELTA) nuotr.

ŽINIOS

APIE PIENO GAMYBĄ IR PRIMELZIMĄ IS KARVĖS

1980 m. lapkričio 3–10 dienomis

Okio pavadinimas	Bendra pieno gamyba proc. lyginant su 1979 m.	Iš karvės kg		Okio pavadinimas	Bendra pieno gamyba proc. lyginant su 1979 m.	Iš karvės kg	
		per parą	lygt. su 1979 m.			per parą	lygt. su 1979 m.
Andrioniškis	96	4,2	—0,2	Skieponys	67	3,5	—1,5
„Anykščių šilelis“	100,3	7,1	—	Surdegis	88	6,0	—0,7
„Ateitis“	69	3,5	—1,5	Svėdasai	85	5,6	—1,1
„Atžalynas“	88	5,3	—0,8	„Svyturys“	87	6,6	—0,8
„Aukštakalnis“	67	3,5	—1,5	„Už taiką“	77	3,8	—1,2
„Aušra“	105	6,6	+0,3	„Vienybė“	84	4,0	—1,0
Cerniachovskio	65	2,7	—1,6	Kolūkiuose:	86	5,0	—0,7
„Gimtoji žemė“	103	5,4	—	Jakšiškio t. ūkis	75	4,4	—1,3
„Gintaras“	89	5,7	—0,7	Naujasodžio t. ūkis	68	2,9	—1,0
K. Staro	79	3,7	—1,1	Raguvelės t. ūkis	74	4,8	—1,3
Kurkliai	111	7,6	+0,6	Stakūniškio t. ūkis	74	4,8	—1,1
„Lenino keliu“	94	6,4	—0,6	Sodininkystės t. ūkis	106	8,2	+0,3
Levaniškis	78	5,7	—1,3	Elmininkų eksp. ūkis	105	6,9	+0,2
M. Melnikaitės	66	3,3	—1,6	Valstyb. ūkiuose:	88	5,5	—0,5
„Nevėžis“	91	5,0	—0,4	Aknyštų pagalb. ūkis	118	8,2	+0,5
„Pirmyn į komunizmą“	96	5,9	—0,2	RAJONE:	87	5,0	—0,9
„Puntukas“	101	4,1	—				

Anykščių rajono Valstybinės statistikos informacinė skaičiavimo stotis

Tarėsi knygos bičiuliai

Juodkrantėje buvo surengtas Lietuvos TSR savanoriškosios knygos bičiulių draugijos miestų ir rajonų skyrių pirmininkų ir atsakingų sekretorių pasitarimas-seminaras. Tokio tipo seminaras rengiamas jau antrą kartą. Siemelinio pasitarimo-seminaro dalyviai susitiko su revoliucinio judėjimo Lietuvoje ir Didžiojo Tėvynės karo dalyviu J. Jurgaičiu, knygų leidyklų bei knygų prekybos tinklo darbuotojais, biuletenio „Naujos knygos“ vyriausiojo redaktoriaus R. Juodeika, grupės rašytojų, poetų. Seminaro dalyviai taip pat susitiko su Lietuvos jūrų laivininkystės, Lietuvos žuvies pramonės gamybinio susivienijimo atstovais. Nemaža dėmesio šį kartą buvo skirta laivų įgulų šėlavimo klausimams. Knygos bičiulių draugijos respublikinė valdyba sudarė ir patvirtino Savanoriškos knygų bičiulių draugijos skyrių, šefuojančių Lietuvos jūrų laivininkystės laivų įgulas, sąrašą. Anykščių rajono knygos bičiuliams atiteko vieno iš pirmaujančių — motorlaivio „Vania Kovaliovas“ įgula.

A. Macaitis

RUDENS LEDAS — PAVOJINGAS

Spustelėjo šaltis ir nedideliu tvenkinėlius, karjerus, ramius užutėkčius sukaustė ledas. Kaimo ir miesto vaikai tuojau bėga prie užsalusių vandens baseinų pačiuožti, paslidinėti, pavažinėti rogučiais arba šiaip palakstyti ledu.

Pirmasis ledas labai pavojingas — neskubėkite juo eiti ar čiuzinėti. Prieš žengdami juo, įsitikinkite, ar jis pakankamai tvirtas, pabandykite jį prakirsti lazda. Stiprus ledas pramušamas po 2–3 smūgių. Jeigu vanduo pasirodo po pirmo smūgio — grįžkite atgal.

Kur pučia vėjai, vandens tėkmė srauni ar labai gili, vanduo pradeda užšalti iš pakraščiu, todėl upės užšąla vėliau. Kuo daugiau sniego, tuo lėčiau storėja ledas.

Vaikai, vos spėjus spustelti pirmam šaltukui, skuba ant ledo, nežinodami, kad dvitris dienas trukę šalčiai vandenį padengia ne storesniu kaip kelių centimetrų ledu. Pirmuoju ką tik vandens baseinus aptraukusiu ledu negalima nei vaikščioti, nei čiuzinėti.

Daug džiaugsmo mums atneša žiema. Tačiau įvyksta ir daug nelaimių dėl neat-sargumo. Daugiausia nelaimių būna žiemos pradžioje ir jai baigiantis, kai ledas netvirtas. Praėjusios žiemos nelaimių priežastys — neat-sargumas, be priežiūros palikti vaikai.

1977 m. lapkričio mėnesį netikėtai spustelėjus šalčiui, 2–3 cm storio ledas padengė Biržų rajono J. Bi-liūno kolūkyje esantį tven-

kinį. Viena šio ūkio darbininkė, grįžusi iš Vabalninko, pasigedo savo vaikų — šešiametį Kęstučio ir ketvirtus metus einančio Sauliuko. Palikti be priežiūros vaikai užėjo ant ledo ir įlūžo. Berniukų išgelbėti nepavyko, nes arti nebuvo suaugusių.

Taigi, ledu pasidengus upėms, ežerams ir kitokiems vandens telkiniams, būkime visur ir visada atsargūs, neskubėkime ledu vaikščioti, o ir vėliau laikykimės saugaus elgesio taisyklių. Ypač nuo nelaimių saugokime vaikus, neleiskime jiems vieniems žaisti ant ledo. Atminkime, kad ledas ne tik teikia malonumą, jis gali būti ir nelaimės priežastimi.

A. Raišlienė
LSGD Anykščių rajono komiteto pirmininko pavaduotoja

Redaktorius
ST. VINCIONAS

Reikalinga

Anykščių statybinių medžiagų kombinatui reikalinga mašininkė, „Kvarco“ ce-cui — ekskavatorininkas, elektrikas ir stalius. Kreiptis į kadryų skyrių arba skambinti telefonu 5-19-72.

Administracija

Rekosa

Nuoširdžiai dėkojame vy-no pramonės gamybinio susivienijimo „Anykščių vynos“ kolektyvui, profsąjungos komitetui, III-čios vidurinės mokyklos mokytojams ir mokiniais, vaikų darželio auklėtojoms, giminėms, visiems, kurie padėjo ir užjautė mus sunkią valandą, laidojant mylimą dukrelę Jolitą Mačiukaitę.

Mačiukų šeima

Nuoširdžiai dėkojame Jakšiškio tarybinio ūkio administracijai ir profkomitetui, Pravydžių skyriaus valdyto-jui ir brigadininkui, gyvuli-ninkystės ir laukininkystės darbuotojams, kaimynams, giminėms, artimiesiems, vi-siems, kurie užjautė mus, ne-tekus mylimos mamytės Onos Zukienės.

Dukros

Parduoda

Anykščių rajono „Atžaly-no“ kolūkyje, Pilėnų vien-kiemyje parduodamas gyve-namas namas ir ūkiniai pa-statai.

Kreiptis į V. Čitavičienę.

Skubiai parduodamas nu-sikėlimui gyvenamas namas ir ūkiniai pastatai. Kreiptis: Troškūnų m., Ta-rybų g-vė 9, į Birutę Eivie-nę, telef. 5-62-40 darbo va-landomis, po darbo telef. 5-64-61.

LEONUI BALTUSNIKUI
Nuoširdžiai Tave už-jaučiame dėl brangausio žmogaus — tėvelio mir-ties.

Povilanskų šeimos

BALIUI ZUKAUSKUI
Reiškiamė gilią užuo-jautą, mylimai motinai mirus.

Sviesos gatvės namo Nr. 3 gyventojai

Nuoširdžiai užjaučiame savo pirmąją mokytoją JANINĄ VANAGIENĘ dėl vyro mirties. J. Bilūno vidurinės mokyklos XXXV lai-dos abiturientai

JUOZUI NAVICKUI
Gilaus liūdesio valan-dą, mirus mylimai sese-rlai, nuoširdžiai užuojautą reiškia
TSO vairuotojai.

Mirus mokytojai LION-GINUI MIKŠIUI, nuošir-džiai užjaučiame jo sei-mą ir artimuosius. Anykščių 2-osios vi-durinės mokyklos pe-dagogų kolektyvas

Mirus ALGIUI TUS-KENIUI, reiškiamė nuoširdžiai užuojautą vėlio-nio žmonai, dukrai ir ar-timiesiems. TSO administracija, ITD ir tarnautojai

BRONIUI MATELIONIUI ir vaikams
Gilaus liūdesio valan-dą, mirus mylimai žmo-nai ir mamytei, nuošir-džiai užuojautą reiškia Tiriliai, Aleknos, Stri-peikos ir Žiupkos.

ALOYZUI JURKSTUI
Tegu nuoširdžios užuo-jautos žodžiai paguodžia Jus, netekus mylimo tė-velio. „Svyturio“ kolūkio gyvulininkystės soe-cialistai

Mirus LIUCIJAI MA-TELIONIENI, reiškia-me nuoširdžiai užuojautą jos vyriui ir sūnams. Kirstukai, Navickai, Vazbutai, Klimašaus-kai, Papieviai, Bugai-liškienė, Tijūnoniai

ALDONAI MACKEVICIENEI
Dėl mylimo tėvelio mirties nuoširdžiai užuo-jautą reiškia Skieponių kolūkio gyvulininkystės dar-buotojai.

LEONUI BALTUSNIKUI
Gilaus liūdesio valan-dą, mirus mylimam tėve-liui, nuoširdžiai užuojautą reiškia Kumpio, Kliucevi-čiaus, Žiukelio sei-mos.

JUOZUI NAVICKUI
Tegu nuoširdūs užuo-jautos žodžiai paguodžia Jus liūdesio valandą, mi-rus mylimai seseriai. TSO mechanizatoriai

DANUTEI TUSKENIENEI ir RENATAI TUSKENYTEI
Leiskite nors keliais užuojautos žodžiais pa-lengvinti Jūsų skausmą, mirus mylimam vyrui ir tėveliui.

Anykščių m. vaikų darželio-lopšelio Nr. 2 IV gr. auklėtojos, šeimininkės, vaikučiai ir jų tėveliai

Mirus mokytojai LION-GINUI MIKŠIUI, nuošir-džiai užjaučiame jo žmo-ną, dukras, sūnų ir arti-muosius. Tylos, Meškauskai, Ališauskai, Kondro-tai, Žebuoliai

Mirus LIUCIJAI MA-TELIONIENI, reiškia-me nuoširdžiai užuojautą vėlionės šeimai ir arti-miesiems. Pakšiai, Gaigalai, Gražiai, Kazlauskai, Namajūškos

LIONEI SEREIKIENEI
Dėl mylimo tėvelio mirties reiškiamė nuošir-džiai užuojautą. „Gimtosios žemės“ kolūkio valdyba ir profsąjunginė orga-nizacija

Nuoširdžiai užjaučiame ONĄ MINKIENĘ, mirus mylimai seseriai LIUCI-JAI. Anykščių rajono kul-tūros skyriaus ir Kul-tūros rūmų darbuo-tojai

Nuoširdžiai užjaučiame DANA TUSKENIENĘ ir dukrelę RENATĄ, staiga mirus mylimam vyrui ir tėveliui. Anykščių TSO vai-ruotojai ir mechani-zatoriai

ALDONAI MACKEVICIENEI
Gilaus liūdesio valan-dą, mirus mylimam tėve-liui, nuoširdžiai užuojau-tą reiškia Skieponių kolūkio valdyba ir pirminė partinė organizacija.

LIONEI SEREIKIENEI
Tegu nuoširdūs užuo-jautos žodžiai paguodžia Jus liūdesio valandą, mi-rus mylimam tėveliui. „Gimtosios žemės“ kolūkio agronomai

LIONEI SEREIKIENEI
Leiskite nors keliais užuojautos žodžiais pa-lengvinti Jūsų skausmą, mirus mylimam tėveliui. „Gimtosios žemės“ kolūkio bendradarbiai

Nuoširdžiai užjaučiame RIMĄ MATELIONI dėl mylimos mamytės mirties. Utenos politechniku-mo ZOE-78 gr. moks-leiviai ir vadovas

234930. Anykščiai, Sagalovo 29. Telefonai: redaktoriaus 5-14-74, red. pavaduotojo 5-18-46, skelbimų skyriaus ir ats. sekretoriaus 5-12-58, laiškų ir žemės ūkio skyrių 5-14-83

«Коллективный труд» («Коллективный труд») — орган Аникийского районного комитета КП Литвы и Аникийского районного Совета народных депутатов (на литовском языке)

Rinko Panevėžio spaustuvės Anykščių skyrius, Pergalės 38. Spaudė Ukmergės spaustuvė, J. Janonio 31. Spausdi-nama rotacine mašina. Indeksas 87262.

Išleista antradieniais, ketvirtadieniais ir šeštadieniais pusės „Pravdos“ formato. Tir. 11.257 Užsak. Nr. 1843